

135 speelden voor kellner en verdienden 18.500 dollar, 18 traden als reporter op, 15 als conducteur en chauffeur, en 17 zongen zich door den academietijd heen, door in kerkkoren mee te werken.

Deze jongelui komen vooruit. Zij verstaan de kunst. Ze hebben een schoon doel voor oogen, en trachten op eerlijke wijze de middelen te vinden om dat doel te bereiken. Of ze veel vrijen tijd hebben? Wat is vrije tijd? Tijd om niets te doen? Neen, dan hebben ze dien niet. Maar tijd om niets te doen heeft niemand. Denkt ge, dat God u vier-en-twintig uur in een dag geeft, opdat ge er maar een deel van zoudt gebruiken? Dan had Hij er u zeker maar twaalf op een dag gegeven of minder, want God doet geen overbodige dingen. De Heere Jezus zegt: „Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook.”

En wij?

Ook hierin navolgers van Christus?

Of niet?

Werk terwijl het dag is, de nacht komt, waarin niemand werken kan.

Is het zoo'n diep geheim, die kunst om vooruit te komen?

D.

VRAGENBUS.

G. G. te A. Chronische hardhoorigheid is meestal moeilijk te genezen. uwe vrouw is er weer het bewijs van, want noch de luchtinblazingen, noch de electriche massage, noch de lange behandeling door een speciaal arts voor oorziekten hebben de kwaal kunnen beteren. Van de buisjes of hoortjes, die in de ooren gedragen worden waardoor het gehoor verbeterd zou worden, hebben wij nooit een degelijk resultaat gezien; het vele geld voor al dergelijke meestal nog met veel reclame aangegrepen apparaten is zoo goed als weggeworpen, schaden kan het natuurlijk niet, als u geld te veel hebt. Het eenige wat in dit geval nog uitzicht op beterschap zou kunnen bieden, is het gebruik van *Tuberculimum* in hoogere verdunning en de aanwending van *wisselvoetbaden* geruimen tijd achtereen.

A. K. te E. — *Maden* zijn parasieten, die in den darm leven en vooral bij kinderen veel voorkomen. Door verontreinigde handen kunnen de eieren der maden op andere kinderen overgebracht worden. Tot het afdrijven is geduld en energie noodig. Werkzaam zijn inspuitingen van een afkooksel van knoflook in melk of van 15 droppels *Pyrethrum-tinctuur* op $\frac{1}{10}$ Liter warme melk. Bestaat er tegelijkertijd een klierachtige aanleg (skrofulose) zooals bij uw dochttertje het geval schijnt te zijn, dan is het inwendig gebruik van *Calcareu carbonica* en *Sulfur* aan te bevelen. Tegen het erge jeuken en de daarmede verbonden nerveuze bezwaren, die vooral 's nachts het ergst zijn, helpt *Ignatia*.

U. te G. — Personen met een hoogen rug hebben gewoonlijk ook een slecht ontwikkelde borstkas, waarvan verschillende stoornissen der adembalingsorganen het gevolg kunnen zijn. Emphyzeem komt bij dezulken vaak voor, tuberculose der longen daarentegen zelden. In uw geval wordt de kortademigheid en beklemdeheid op de borst, die zich ook uit in gevoeligheid in de hartstreek, veroorzaakt door den begeleidenden catarrh der luchtpijpen. Hiertegen zijn de middelen aan te wenden, die wij onlangs in het antwoord aan J. v. D. te B. aangegeven hebben. Wij verzoeken u derhalve vriendelijk dit na te lezen.

De bosschen en het klimaat.

Algemeen wordt beweerd, dat het klimaat van een land droger wordt, naarmate de bosschen uitgerooid worden. Een bosch toch, zoo wordt beweerd, houdt in zijn humuslaag de vochtigheid vast. En men wijst op Sicilië, waar de regenval veel geringer is dan vroeger, terwijl tegelijk de bosschen grootendeels uitgerooid werden. De regeering van Castilië heeft daarom ook een verordening gegeven, die elken burger verplicht, in zijn leven minstens vijf boomen te planten; daardoor zou op den duur het land vochtiger worden.

Nu is Noord-Amerika zeker wel het land, waar in de laatste honderd jaar het meest bosschen uitgerooid zijn. De regeering der republiek heeft eens laten onderzoeken, of dat ook gevaar oplevert voor het klimaat. Doch de chef van het weerbureau, de heer W. L. Moore, komt met tal van statistieken aantoonen, dat dat gevaar volstrekt niet bestaat. Aanteekeningen worden openbaar gemaakt, die gehouden zijn van 1814 tot 1908 te New-Bredford. In de eerste vijftig jaar was de gemiddelde jaarlijksche regenval 1015 m.M., in de laatste 45 jaren 1017,5 m.M. Eerder een vermeerdering dan een vermindering dus. En dat is volstrekt niet het eenige geval van dien aard. Volgens deze rapporten heeft de meerdere of mindere bebossching geen invloed op den vochtigheidstoestand, ten minste indien, gelijk in Amerika het geval is, de ontboschte grond in gebruik wordt genomen voor den landbouw. Want beploegde en bewerkte grond doet evenzeer als de boschbodem dienst, om het water vast te houden, en de atmosfeer vochtig te houden.

Waaraan ze denken zou?

Morgen aan morgen, nauw is de zon op, of zij is ook op, Anneke van het dorp. Dan kleedt ze zich, en zorgt voor het huis. 't Is er ordelijk en proper van binnen, en omdat ze er elken dag de hand aan blijft houden, kost het haar niet lang tijd, om het ordelijk en proper te doen *blijven*. Dan wordt het tijd om aan Grootmoeder te denken; die moet toch een kopje warme koffie op bed hebben; dat was ze bij Moeder altijd gewoon, en dat is haar recht. Dat moet even goed zoo blijven, als het huis proper en ordelijk blijven moet. Maar 't is niets: de ketel hangt allang boven het vuur, 't water raast al. Als ze nu maar even het ontbijt voor Grootmoeder klaar zet, dan kan ze daarover meteen een hartelijk woordje met haar spreken. Ziezoo, dat is al geschied, de koffie ingeschonken. Boer Gerritsen heeft haar gisteren wat extra gegeven, en daarvoor heeft ze suiker gekocht.

„Grootmoe, Grootmoe, ben u wakker? Grootmoe, zeg, wat slaapt u lekker!”

„Ja, mijn kind, 'k heb heerlijk geslapen. Jij, ook!”

„O ja, Grootmoe, ik slaap altijd zoo heerlijk. Hier hebt u een heerlijken kop koffie.”

„Heerlijk! Met suiker? Hoe kom je er aan, mijn kind?”

„Eerlijk verdiend, Grootmoeder; leg zoo meteen het hoofd maar weer rustig neer. Anneke zal u nooit het verdriet aandoen, dat ze slecht geld aanneemt.”

„Dat heeft je goede moeder ook nooit gedaan, mijn kind. Maar je moest niet zoo vroeg opstaan.”

„Zeg dat nu niet, Grootmoe! Dan bederft u mijn plezier: 't is juist zoo mooi weer. Wat zullen mijn schaapjes genieten! Maar beloof me nu eens, dat u den boterham geheel opeet; gisteren had Grootmoe weer haast de helft laten liggen. Dat is niet goed!”

„k Beloof het je, kind! Jij denkt maar, dat Grootmoe nog jong is,” zei het oude mensch, en zij zuchtte. Maar 't was net, of de zon een straal door het venster wierp, vlak op Grootmoe's gezicht, en met een glimlach zag ze Anneke aan. Wat was dat *mooi!* Anneke moest zelf lachen, zoo mooi als het stond.

„k Heb zoo mooi gedroomd, mijn kind. Ik zag een heele schaar van schapen, jonge en oude, zwakke en sterke, alles door elkaar. Veel van die schapen gingen vlak voor den herder uit, maar velen, vooral jonge lammeren, dwaalden naar alle kanten, soms ver van hem weg. Dan nam hij zijn schop, stak ze in den grond en wierp ze een kluit aarde op hun rug. Nu en dan stuurde hij ook den hond op ze af, en als ze nog niet terugkwamen, ging hijzelf naar ze toe. Ik had nog nooit zoo'n vriendelijk gezicht van een herder gezien. Hij droeg wat onder zijn mantel, en ik was toch zóó nieuwsgierig, dat ik dacht: ik zal eens naar hem toegaan; misschien laat hij het mij wel zien. Zoo gezegd, zoo gedaan!

„Zoo, zijt gij ook daar, moeder!” zeide hij, „ik wist wel, dat ge komen zoudt!”

„Kent ge mij dan?” vroegde ik.

„Ja,” zeide hij, „gij laagt immers gisteren-avond te toppen: gij kondt niet in slaap komen, omdat ge dacht aan uw Anneke, en wat er met haar gebeuren zou, als gij er eens niet meer waart, en zij zoo alleen stond op de wereld.”

„Wie zijt gij dan toch?” vroegde ik verschrikt. „Ik ken u heelmaal niet!”

„Maar ik heb u al lang gekend,” antwoordde Hij, „en gij kent Mij ook wel, al hebt ge Mij nooit gezien. Ik houd veel van u, en ik zag, hoe ge u hebt gemarfeld met zorg, die zoo geheel onnoodig was. Ik had medelijden met u, en dacht: ik zal haar roepen en haar laten zien, hoe haar Anneke het hebben zal, als zij zelf boven is. Kijk nu eens, of ge haar vinden kunt!”

Ik zag overal rond en vond je nergens, noch onder de schapen bij Hem, en ook niet daar ginds, bij de afdwalenden.

„Maar ik zie mijn lieve kind niet,” zei ik bedroefd.

Toen glimlachte Hij.

„Dat komt, omdat ge niet goed kijkt, moeder!” sprak Hij.

Nu sloeg Hij den mantel open en — ik kende je dadelijk — daar laagt gij wel en warm in Zijn armen. Ik wilde aan Zijn voeten vallen en zeggen: „Ik dank U, Goede Herder!” maar Hij was op eenmaal weg en ik werd wakker. Ik dacht: dat wil ik morgen mijn lieve kind vertellen. Vindt ge dat geen mooien droom?”

„Te mooi, lieve Grootmoe,” en ze drukte een kus op de gerimpelde wang. „'t Lijkt wel een sprookje!”

„Maar dat is het niet! 't Is werkelijkheid! Geloof het maar vast! Ik geloof het ook.”

Met een traan in het oog ging Anneke van het bed. Maar het volgende oogenblik kwam ze weer, met een boek in de hand. „Wat zal ik lezen, Grootmoe?” — „Lees maar den Psalm van den Goeden Herder, mijn kind!” — Zij sloeg Psalm XXIII op en las, maar toen zij aan de tweede helft van het tweede vers zou beginnen, zei de oude vrouw: „'t Is genoeg, mijn kind! Laat ons bidden.” Toen vouwde ze de handen en stamelde:

„Goede Herder! Wij danken U, dat Gij over ons gewaakt hebt in dezen nacht! Weid ons beiden, mijn Anneke en mij, ook op dezen dag! Amen!”

„Ziezoo, mijn kind, geef me nu nog een kus; dan ga ik nog wat slapen.”

Het meisje schikte de dekens recht, drukte nog een kus op het heldere voorhoofd der oude vrouw, en zei: „Nu moet ik ook niets van de boterham weervinden, hoort u!”

„k Zal probeeren, wat ik kan, maar je geeft me te veel, en neemt zelf te weinig.”

Toen sliep ze in. Alles was klaar in huis, en, nadat Anneke nog eenmaal naar het bed omgekeken had, ging ze zacht de deur uit. Nauwelijks had ze het dorp bereikt, of ze liet haar belletje klinken. „Anneke is vroeg van morgen,” zei de knecht van boer Gerritsen, en hij wierp de kooi open.

Het jonge volkje huppelde haar tegemoet. Zij streelde ze den kop. De ouden blaatten, en wreven den kop langs haar mantel.

„Ben jullie weer jaloersch?” zei ze. „Foei, schaam je wat!”

„Schamen!” zei Arend van boer Gerritsen, die de laatste naar haar toe dreef. „Schamen! Wil je wel gelooven, dat ik ook jaloersch op ze ben.”

„Kom,” sprak ze, „dat meen je toch niet? Jij bent toch geen lammetje!”

„Was 't maar waar!” zei hij glimlachend. „Maar, wat kijk je triest! Niet goed geslapen? Gedroomd? Van *mij* misschien!”

„Wat een verbeelding!” riep ze uit. „Nee hoor, 'k heb 's morgens al genoeg last van je! Kom, ik moet verder.”

„Nog eens evenkes lachen, Anneke!” zei Arend plagend. „Zoo, nu is 't goed!”

„Malle jongen!” zei ze, en liep voort.

Eindelijk was ze aan 't eind van het dorp. Zij had ze bij iedere kooi geteld; ze waren er alle. Dan was ze altijd het best te spreken, als ze alle bijeen waren. En nu naar de dorpswei! 't Duurde niet lang, of ze hadden alle een goed plekje en een lekkeren maaltijd gevonden.

Maar Anneke ging niet zitten. Ze kon loopende breien. Ze had den arbeid lief. Maar of ze al liep, haar gedachten nam ze mee!

Waarom ze toch wel denken zou? Aan Arend van boer Gerritsen? Aan Grootmoeder? Neen, ze was bezig met Grootmoeders *droom!* Wat 'n vreemde droom was dat? Zou 't dan misschien met Grootmoeder gauw afge-loopen zijn? Zij kon, zij *wilde* er niet over denken. Wat moest er dan van haar worden? En voor wie zou ze dan eigenlijk nog leven? Wat nare gedachten! Neen, zij *wilde* niet langer denken. Ze keek naar haar schapen. Allen waren nog rustig aan den morgenmaaltijd. Die stomme dieren: zij gevoelden zich veilig onder haar hoede. Maar waarom was *zij* het niet? Was zij niet veilig onder 's Heeren hoede? . . . Ginds boven in de lucht stond een leeuwerik, en zong zijn lied. Als ze eens met hem zong? Zij liet de naalden tusschen de vingers door-gaan, en dan zong zij luide, zonder de naalden te laten rusten, met een stem, die glashelder over de weide klonk:

„Draag me, o Herder, in Uw armen
Als een schaapje naar Uw stal,
Waar ik U, voor Uw erbarmen
Eens voor altijd loven zal!”

P. J. K.

Waarom ze denken zou?